

[Lütken.]

fra, at det forslag, der nu starter sin udvalgsbehandling, i hvert fald ikke helt bliver det forslag, der til sin tid bliver forelagt tinget til anden og tredje behandling, og jeg går ud fra, at der blandt de partier, som er enige om en fondsdannelse, vil kunne nås et eller andet kompromis om, hvorledes det skal være, og så må vi til den tid se på, hvorledes man skattemæssigt skal behandle disse ting. Det må simpelt hen, så vidt jeg kan se, være ud fra, hvad der er mest hensigtsmæssigt, mest praktisk, administrativt billigst og til at finde ud af for folk; det må være de hovedsynspunkter, man skal anlægge, når man skal se på den skattemæssige konsekvens, og også selvfølgelig, hvad der falder i tråd med den skattelovgivning, vi i øvrigt har og i øvrigt stræber efter. Når man tager disse ting i betragtning, tror jeg, man vil kunne få en fornuftig ordening. Først og fremmest skal vi i hvert fald ikke have mere og besværligere skatteadministration, end vi har i forvejen. Jeg tror, man her skal lægge megen vægt på at få en så enkel ordening som muligt.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg kan love hr. Lütken, at disse lovforslag i hvert fald ikke bliver gjort til kabinetsspørgsmål. Dermed mener jeg, at vi kan diskutere disse spørgsmål i udvalget, og skulle der være ting, der skal rettes, er jeg meget villig til at drøfte dem. Men jeg vil gerne sige, at det, der er sagt om skattefiduser, og det, der er sagt om en anden holdning hos finansministeren end den sædvanlige, kan jeg ikke se der er noget om; for den linje, vi følger her, er den normale inden for pensionsområdet, hvor man har enten ingen skat eller en lav skat i den anden ende, men hvis man trækker pengene ud før tiden, får man en højere beskatning, så selve princippet i dette er for så vidt analogt med noget, man kender; men det er svært at finde noget, som bliver nøjagtig sådan, som det er i en eller anden ordening, fordi det ikke vil passe til dette her. Vi har jo mange forskellige ordninger, og dette er måske en slags mellemproportional; særlig indkomst ville ikke egne sig til disse regler, og at beskatte det som almindelig indkomst, ville være urimeligt; det tror jeg nok, de fleste vil være enige om. Når

beløbene kommer ud til sin tid, kan man ikke i et enkelt år lægge disse beløb til og så tage en almindelig indkomstskat på en progressiv skatteskala. Derfor må man arbejde med et system med en eller anden afgift, og dér har vi altså valgt den samme, som jo er overvejende inden for pensionslovgivningen; de 25 pct. ved den længere anbringelse kendes jo også fra pensionslovgivningen. Så jeg synes, der er en meget god overensstemmelse mellem de forslag, der her er fremsat, og den del af vor skattelovgivning, vi i øvrigt kan sammenligne med, og som jeg i og for sig ikke har ønsket skulle ændres; når man har talt om ændringer af pensionsbeskatningsloven, er det på andre punkter end det, vi her taler om.

Med hensyn til formuebeskatningen vil jeg lige sige, at det er jo ikke rigtigt, at dette ikke kommer til formuebeskatning. Man har altså ikke læst lovforslaget helt rigtigt, for det er kun rigtigt i det omfang, beløbene er inden for de første 7 år, og det vil sige i den periode, hvor vedkommende lønmodtager ikke kan råde over pengene, altså så længe de er bundet, i 5 års perioden. Hvis man lader pengene stå ud over 7 års perioden, i 12 år eller i 20 år eller i 30 år, skal de sandelig tages med i selvangivelsens formuerubrik og formuebeskattes, hvis de i øvrigt efter de almindelige regler kommer ind under formuebeskatningen.

Enggaard: Det, der får mig til at tage ordet på ny, er finansministerens påstand om, at man her opererer i samklang med de principper, vi i forvejen har i skattelovgivningen. Det turde nok kunne bestrides, og hr. Dahlgaard har været inde på flere ting i den forbindelse. Jeg vil blot nævne en enkelt, nemlig spørgsmålet om formuebeskatningen af disse fondsandele.

Det er da rigtigt refereret af finansministeren, naturligvis, at så længe disse midler ikke kan frigives, er de efter lovforslaget ikke underkastet formuebeskatning, men konsekvensen mangler. For hvis vi f. eks. tager den opsparing af en del af dyrtidsportionerne, som man for et par år siden pålagde visse tjenestemænd og andre offentligt ansatte, midler, som man har bundet i en periode på op til 7-8 år, har vi jo en smuk parallel her. Dette er i virkeligheden en